

[Ruth Olsen]

ciale boligbyggeri ud i yderste ende af alle bymiljøerne.

Det øgede private udlejningsbyggeri skulle ifølge forslaget beregninger også betyde besparelser for kommunerne, i og med at deres bidrag til det kvoterede byggeri skulle blive mindre. Men hvor er beregningerne så henne med hensyn til de øgede udgifter til individuel boligstøtte? Det private byggeri kan ikke undgå at medføre øgede udgifter på denne post, og især er uvisheden her stor på længere sigt, så konklusionen er alt i alt, at SF totalt må afvise dette lovforslag.

Estrup (RV):

Boligbyggeriloven har jo lidt karakter af at være boligpolitikens flagskib. Det er her, principperne for den boligpolitiske udvikling trækkes op, staten fastlægger sin prioritering af forskellige boligbehov og boligformer, styringsinstrumenterne udformes, og der er som regel én eller flere principielle nyskabelser, sidste år f.eks. hele reguleringen af det almennyttige byggeris indre liv og den nye udformning af kollegiestøtten, som vi i parentes bemærket fortsat har visse fordøjelsesproblemer med. I år er det nye først og fremmest den længe forberedte byggeskedefond.

Men hvor der sidste år ved førstebehandlingen stort set hele vejen rundt hos partiernes ordførere var ros til boligministeren, tror jeg, man allerede nu kan konstatere, at begejstringen denne gang er beskeden. Model 1985 bliver ikke på samme måde en sællert, for den har nogle åbenlyse mangler. Det gælder først og fremmest overvejelserne med hensyn til omfang og fordeling af det støttede byggeri.

Boligministeren skriver i bemærkningerne til forslaget om de nye kvoter, at de:

»... ikke er udtryk for reduktioner i den aktivitet – og dermed statens indsats på bygge- og boligområdet – der har været gennem en årrække.«

Det lyder ganske udmærket og beroligende, men desværre starter man sædvanligvis med at læse ministerens fremsættelsestale, før man går i gang med selve lovforslaget, og her er det unægtelig andre signaler, som hejser:

»Det foreslås, at den samlede kvota ned sættes til 15.000 enheder.

Det er fortsat en udgiftspolitisk nødvendighed, at underskuddet på statsbudgettet mindskes.«

De to udsagn strider simpelt hen imod hinanden. Man kan ikke på samme tid både spare og fastholde en uændret statslig indsats. Desværre er der ikke tvivl om, hvad der faktisk sker: nedgangen på de 1.000 enheder i 1986 er i det store og hele udtryk for en reel beskæring af den statslige indsats. Det eneste figenblad, boligministeren kan skjule sig bag, er omlægningen af byggeskedefinansieringen, og det figenblad er bestemt ikke stort.

Andetsteds i bemærkningerne står der, at der er tale om en aflastning af den almenyttige kvota af størrelsesordenen 150–200 enheder årligt.

Henvisningen til, at den stigende aktivitet inden for byfornyelsen skulle kunne begrunde den foreslåede nedgang i kvoterne, kan jeg til gengæld slet ikke acceptere. Niveauet for byfornyelsesaktiviteten i 1985 er på 864 mill. kr., og det er som bekendt uændret fra 1984. Samtidig har jeg forstået, at boligministeren for de kommende finansår har budgetteret med at fastholde dette niveau. Hvordan en uændret ramme for byfornyelsesaktiviteten kan blive til stigende aktivitet inden for byfornyelsen, forstår jeg simpelt hen ikke, og som argument for reducerede kvoter forekommer det mig mere end gennemsnitligt.

For det radikale venstre er det vigtigt, at byggeaktiviteten stort set fastholdes og i hvert fald ikke bliver lavere end det niveau, vi har i dag. Jeg har med en vis uro observeret de tegn på en begyndende nedgang i byggeriet, som har vist sig ved indgangen til 1985. Min frygt viser sig forhåbentlig at være ubegrundet, men situationen indbyder på den anden side ikke til at snakke nedskæringer i den offentlige aktivitet på området. Der er intet i øjeblikket, som peger i retning af en kommende overophedning af byggesektoren.

Boligministerens forslag til kvoter inden for de enkelte boligtyper rummer én positiv ting. Jeg kan varmt støtte, at der nu sker en udvidelse af kvoten for ungdomsboliger, men jeg havde unægtelig gerne set, at stigningen gik længere end til de ekstra 500 enheder, som foreslås. Behovet på dette område er stort, om ikke på andet tidspunkt så bliver vi mindet om problemet hvert år i august-september, når det nye undervisningsår starter